

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola XVI.

Lazar ležel na lůžku z pytloviny vycpané senem; přesto měl hlavu jinde – v jeho známá, ale bezmezná zásoba snů. A byl si docela dobře vědom toho, že kdyby se sen proměnil v noční můru, mohl by se snadno probrat natolik, aby si vykouznil příjemnější snovou krajinu. Možná však v podivném obratu vnímání Lazarus usoudil, že jedinou noční můrou, ze které se může probudit, je realita jeho uvěznění za hrubými dveřmi. S tím se ponořil ještě hlouběji do svého snu. Koneckonců seděl sám na vrcholu travnatého kopce, poslouchal zpěv ptáků a vyhříval se v teple letního slunce.

Zářivě zelená na tmavě modré – zvlněné kopce a rozlehlá obloha se táhly všemi směry. Rozhlédl se a teprve tehdy zahlédl hrad, stojící na kopci přímo za ním. Úzká a široká stavba se tyčila k nebesům a prorážela zelenomodrý horizont zářivým bílým odstínem. Mnohostranné fasety jeho stupňovitých a terasovitých zdí se zdály být zcela hladké, bez oken a dveří. Vstal a vykročil k němu, ohlédl se jen jednou, jako by náhodou mohl zahlédnout své tělo, stále spící v senné pelíšku, zatímco se od něj odváží vzdálit.

Když se blížil k úzké straně budovy, objevil jediné bílé dveře, jen slabě viditelné stinnou škvírou, která se táhla po obvodu jejich rámu. Lazarus otevřel dveře a odhalil temnou chodbu vedoucí dovnitř. Jako ty v opatství Benion.

Tunel, jehož kamenné zdi byly katakombově šedé a leskly se vlhkostí; a ve vlhkém vzduchu se vznášel stejný sladký zápach rozkladu. Zvědavost ho bodla; a on se s ní plazil ven. s neustále se rozšiřujícími zorničkami, sledoval zatáčky a křížovky neosvětlené chodby. Jeho nohy byly jako led na vlhkých kamenných dlažbách chodby. Když zahrnul za další roh, ztuhl a nastražil uši, aby slyšel vzdálené, ozvěnou se ozývající výkřiky. Před ním se táhla osvětlená část chodby . vlajky ho volaly jemnou září.

Pro Lazara to byl jen sen – šel za světlem a objevil vchod. Nahlédl za jeho roh a uviděl velkou místnost plnou lidí. Vešel dovnitř, aniž by svým příchodem přitáhl žádnou pozornost, zatímco si prohlížel okolí – jako by jeho přítomnost neměla na dění v místnosti žádný vliv. Vstřelil oko: spoře odění vojáci s meči lemovali stěny osvětlené pochodněmi; a před ním stál za stolem podobným oltářnímu muž v rouchu a s kápí na hlavě a držel v ruce vysokou hůl vedle sebe. Lazar v něm okamžitě poznal jakéhosi kněze. Hledal jemné rysy, které by mohly odhalit tvar jeho tváře, ale pod jeho kapucí našel jen temnou čern. Povrch kamenného stolu však byl jasně viditelná, se spálenou a ztmavlou stěnou, snad odhalující dřívější přítomnost častých požárů. Byla černá – dokonce černější než dort z řezb pokrytých sazemi, které kdysi zdobily stěny opatských katakomb. Podíval se za oltář a k muži, který se náhle objevil vedle kněze, a ukázal se jako velký, nahý a zanedbaný muž, upřeně si prohlížející Lazara.

„Přiveďte ho ven!“ zavolal kněz směrem ke vchodu. Eljo se otočil a spatřil dva spěšně postupující vojáky, kteří do místnosti vlekli vyhublého a nahého vězně. Lazarus ustoupil a naklonil hlavu, aby se pokusil pochopit význam zpoceného mužova neustálého utrpení. A byl divoký se svými vězniteli; kopal a funěl, pěnil se, protácel panenky a házel se. kostnatou a holou hlavu. Dva vojáci zastavili muže uprostřed místnosti, přinutili ho kleknout si, roztáhli mu paže a natáhli ho na místo.

„Musí být napraven,“ zvolal kněz bez tváře a bušil holí o kamennou podlahu.

„Udělané správně?“ zeptal se Lazarus.

Kněz se otočil a oznámil mu: „Musí být ošetřen.“

Lazar se podíval na zanedbaného muže vedle kněze, který jen přikývl a chladně ho sledoval. Lazar se odvrátil a nahlas se zamyslel: „Opraveno?“ Než se však stačil divochovi podívat do očí, statný voják švihl mečem a usekl mu hlavu, která se kutálela po podlaze vedle Lazara. Odskočil a těkal očima střídavě s osamělou hlavou a bezvládným trupem, který oba vojáci stále pevně drželi na místě.

Okamžitě do místnosti vtrhli dva obézní trpaslíci, celí odění ve zvířecích kůžích. Jeden nesl zakřivený řezbářský nůž a druhý svíral zednické kladivo a dlouhý železný hrot. Trpaslík s nožem se rozběhl k mrtvole a z pahýlu krku ořezával plátky masa, čímž srovnával hranatý řez od meče. Druhý malý muž zvedl hlavu mrtvého muže a nesl ji k zadní straně trupu.

Pak oba trpaslíci pracovali jako jeden; první muž se shrbil a zapřel si ruce o kolena, čímž umožnil druhému muži vylézt na jeho záda, stále s hlavou a kladivem v ruce. Horní trpaslík položil hlavu dozadu na trup, otevřel jí tlamu a propíchl jí železný hrot jazykem, čímž ji bezpečně připevnil k tělu. A stejně rychle, jako se objevili, oba trpaslíci opustili místnost.

Ochromený Lazar se od té grotesknosti odvrátil a zeptal se kněze.

"Proč?"

Na to kněz klidně odpověděl: „Byl to ďábel; byl zlomený, a přesto je teď v pořádku.“

„Opravený? Ne, je zlomený!“ křičel Lazar. „Je mrtvý!“

„Už ho netrápí jeho divoké vášně,“ vysvětlil kněz. „Je v míru sám se sebou. Teď je v pořádku.“

„Má hlavu otočenou dozadu! Jak je to upevněné?“

Chvilí beztvářný kněz jen zíral na Lazara. Pak přikývl pod kapucí a promluvil k němu:

„Vidím, že i ty jsi zmitán divokou vášní – stejně tak zlomený.“ Ukázal na Lazara a otočil se k vojákům. „Uzdravte i jeho.“

Když Lazarus pomalu ustupoval, přistoupil k němu velký voják s krvavou mečem a koktal: „Ne, už jsem v pořádku. Tedy, nejsem ...“

Lazarus se otočil a utekl z místnosti; řítí se černou chodbou, odkud přišel, když náhle zjistil, že kdysi známé zatáčky a obraty chodby se nyní změnily. A s každým zaobleným rohem, s každou rozvětvenou chodbou se rozbíhaly další tepny, jako by chodba explodovala do sítě tunelů, které dohromady tvořily navenek nevyhnutelný černý labyrint. A každá nová chodba jako by obsahovala ještě více schodů než ta předchozí, jako by ho každý jejich směr vedl jen výš a hlouběji do velkého bílého hradu. A právě když si vzpomněl na spěšné kroky a výkřiky vojáků, když byli pronásledováni katakombami opatství,

Nyní slyšel podobné zvuky pronásledujících stráží. V hlavě si však uvědomoval, že se mu to jen zdá, protože jeho tělo bylo někde jinde – někde mimo něj – uzavřené za hrubými dveřmi, v hrobovém tichu a nehybně spočívající, jako by snad odpočívala mrtvola v Bastonově kryptě.

Lazar se však prudce rozběhl za další roh a objevil hrubé, železnými dveřmi, kterými rychle proklouzl a zavřel se uvnitř, i když se houf Vojáci se kolem něj hrnuli a jejich kroky v dálce slábly. Lazar se opřel o dveře a povzdechl si.

„Nesmíš tady být,“ zašeptal za ním sípavý hlas.

Vyděšený Lazar se rychle otočil. Před ním, v malé, uzavřené a přeplněné místnosti, Muž ležel v posteli s věšákem, přikrytý prostěradlem, odhalujícím jen hlavu. A pod ním V záři blízké olejové lampy Lazarus spatřil známé rysy mužovy tváře.

„Jak můžeš být – tady – a zároveň tam ve stejném okamžiku?“ zeptal se Lazarus a ukázal na směr, odkud přišel.

„Ale ne, to jsem nebyl já. Vzhledově se navzájem velmi vyznačujeme,“ prozradil muž neduživým a dutým hlasem. „To je můj zlý bratr, kterého jsi viděl, jak stojí vedle kněze. A zabije tě, až tě najde. Tady není bezpečno. Přijde; chodí sem pořád.“ Zachvátil ho záchvat kašle, říhal si a sténal, a přitáhl si prostěradlo ještě pevněji ke krku, jako by ho náhle promrzlo až do morku kostí.

„Co je s tebou?“ zeptal se Lazar a vykročil vpřed.

„Jste laskavý, mladý pane. Je mi teď lépe – lépe než dřív. Přesto musíte odejít, jinak si pro vás přijde, stejně jako pro mě.“

Lazarus se otočil ke dveřím s úmyslem odejít, když vtom uslyšel sílící dupot těžkých kroků a možná i tytéž zvuky vojáků, kterým kdysi unikal. Přistoupil k muži a prohlížel si místnost. „Vede odsud jiná cesta ven?“

„Musíš se schovat,“ odpověděl muž. „Přijde si pro nás!“ Odkutálel se na druhou stranu postele a posadil se, s bledými zády otočenými k Lazarovi, ohlédl se mu přes rameno a vynadal mu. „Neměl bys tu být a budit mě z mého spánku! A přece jsi tady!“

Venku se ozývaly výkřiky; dveře rachotily, jako by do nich bušily pěsti.

„A teď tě před ním musím schovat! Pojd’!“ zvolal, postavil se na nohy a otočil se. A když se nahý muž postavil Lazarovi čelem, Eljo cítil, jako by se mu roztavily vnitřnosti; mužův trup byl totiž zcela dutý a čistě vykuchaný.

jeho orgánů – prázdný prostor odhaloval jen žebrované a zející lůno červené tkáně, které se třpytilo ve světle lampy v místnosti. Dutý muž se zuřivě pohyboval kolem postele a ukazoval do své dutiny. „Pospěš si! Musíš se schovat!“

Lazarus od něj ustoupil, i když bušení na dveře nepřestávalo. „Uvnitř?“

Ne, ukažte mi někde jinde.“

„Jinej cesty tu není! A teď pojd’ dovnitř a já tě před ním zachráním!“

Bylo to, jako by prkna dveří rachotila řevem celé armády; a

Lazarus ustoupil a celého se vnořil do teplé a vlhké mužovy dutiny.

Jakmile byl Lazar uvnitř, mohl vypadat jako vačnatec v matčině vaku, vykukující z lidské skořápky. Nyní s Lazarem se zjevně těhotný muž otočil, přistoupil k zadní stěně místnosti a přistoupil k jedinému otevřenému oknu, které nabízelo výhled na noční oblohu.

„Ale na zdi jsem neviděl žádné okno,“ poznamenal Lazar. „A denní světlo už není? Jak je to možné?“

„Drž jazyk za zuby,“ napomenul ho muž šeptem, „aby nás neodhalil! Schováme se za oknem a on by mohl zaplavit místnost, aby byla prázdná.“ A když si muž obkročmo přešel přes okenní římsu, Lazarus zahlédl zem, která se mu zdála stejně vzdálená jako celková výška mnoha schodů.

že předtím vystoupal nahoru, než našel pokoj prázdného muže. „Oběsíme se, aby nás nikdo neviděl. Uvnitř nikoho nenajde a bude pokračovat v hledání jinde,“ dodal muž a zavěsil se na vnější zeď hradu, přičemž ho před pádem držely jen prsty.

„Jinde?“ zeptal se Lazarus; pohnul se, jen aby cítil, jak má křídla pevně přiskřípnutá v mužových žebrech.

„Zůstaň sám sebou! Pššt!“ zasyčel muž, když zvuk bouchajících dveří naznačil, že se zlému bratrovi podařilo vniknout.

Lazar zatajil dech, když slyšel štěkající slova zlého dvojníka dobrého muže, které říkalo: „Zatkněte ho; žádné meče! Chci toho zlomeného chlapce – nezraněného!“ – což pro něj bylo samotný hlas muže, který volal, kapitán Bourne.

Když Lazar slyšel ten chaos zpoza okna, mohlo se mu zdát, jako by vojáci prohledali každý kout místnosti. Pak se rozhostilo nové ticho, které naznačovalo, že se pátrací skupina možná přesunula dál.

Náhle se shora ozval hrozivý hlas kapitána Bournea: „Tak tady to máte, s Jonášem v břiše.“

„Nesmíš! Prosím tě, bratře! Pomoz mi do okna! Neudrším je oba.“
nás!“

„Je čas, bratře. Nejsi správně připravený – něco s tebou není v pořádku.“

„Pomozte mi! Padám—“

Lazarus vymrštil ruku z propadlého muže a pokusil se chytit římsy, i když se mu římsa zřítily. Zřítily se k zemi, stále uvězněný v kleci žeber.

PRÁSK! Udeřil do země s takovou silou, že mu chtěl dokonce ukrást dech; nicméně se vyhrabal z rozbité mužovy skořápky a snažil se ho zvednout. „Musíme...“

„Utíkejte! Pospěšte si!“ Přesto byl dobrý muž mrtvý. Lazar se zastavil a zamyslel se nad hrůzostrašným události jako pouhé předzvěsti zlého snu – a že by se mu možná podařilo té chvíli uniknout tím, že se nějakým způsobem probudí.

„GRRR!“ Lazar se otočil a zahlédl vedle sebe velkého rudého psa, jak se honí za jeho ocasem. Pomalu vstal a ošuntělá bestie se náhle zastavila a otočila, jako by si ho chtěla náhle všimnout. Pak se připlížila a zastavila. Pod hvězdným světlem Lazar uviděl její nezdravé rysy – slzy v očích, pěnu v tlamě, třásly se jí nohy a karmínové vlasy vypadaly mastné a zacuchané. Bylo to jako čtyřnohá Smrt, která se odmítala přijmout. Bestie prosila Lazara z mysli a ukazovala zlomené a zkažené tesáky: „Milostný pane, musím vás políbit na krk. Prosím vás, pomozte mi.“

abych byl v pořádku.“

„Já – odpusťte mi; já – nemůžu,“ zamumlal Lazarus a couvl, když ustupoval od zjevně umírajícího psa. Hledal, kde se nachází, a zjistil, že je na osamělém kopci, bez stopy po bílém hradu. A nebyly tam žádné stromy; nic se neobjevovalo, kromě krajiny zdánlivě nekonečných zvlněných kopců, které se táhly pod rozlehlou černou oblohou – a nemocného zvířete před ním.

„Ale musíš,“ trvalo na svém zvíře v duchu. Kulhalo vpřed, zmenšovalo vzdálenost mezi nimi a zároveň odhalovalo další a další ze svých shnilých zubů. „Potřebuji jen jeden polibek.“ Musíš mi věřit; budu laskavý.“

Lazar zavrtěl hlavou. „Ne, nemůžu. Něco s tebou je – a s tím, co po mně chceš.“

„Nic se neděje. Jeden polibek a budu uzdraven.“

„A co se mnou bude potom?“ zeptal se Lazar a rychle ustoupil.

Bestie klusala za ním a nahlas přemýšlela: „Prosím, půjčte mi bok svého krku jen na polibek, laskavý pane.“

Lazar se otočil a prudce odletěl. Vyskočil do vzduchu, roztáhl křídla a zamířil k večerní obloze.

Smrtící pes ho následoval; nedal se do běhu, ale pokračoval v klusu těsně za ním a v duchu si opakoval slova: „Váš krk, pane?“

Lazar mával křídly a nenabíral výšku. Znovu a znovu poskakoval vpřed a mlátil. s křídly se vrátil na nohy a sám vypadal jako pták s ustřiženými křídly, který se pokoušel o let. Lazarovi se zdálo, jako by vzduch ztratil napětí a jeho křídla se nemohla výrazně vznést. A ukradl pohled za sebe, aby uviděl psa.

stále ho sledovala; nicméně bestie nyní klusala vzpřímeně po zadních končetinách – šla vzpřímeně.

„Váš krk, pane?!“

Lazar roztáhl křídla a dal se do plného běhu. Prchal přes kopce před groteskní bestií, ale nedosáhl žádného bodu – bylo to , jako by se vzduch proměnil v gel, nebo jako by se pohyboval po vodě. Nenašel žádné nenápadné místo, kde by se mohl schovat, ani přímou cestu, po které by se mohl vydat, protože země se rozprostírala donekonečna, nerovná a všemi směry. A pro něj, Nejproblematictější představa ze všeho byla, že se mu nezdalo – že se nemohl prostě probudit z okamžiku, který se ve všech ohledech jevil jako neúprosná noční můra.

Znovu se otočil a zjistil, že vzpřímený pes se stal knězem v kápi , kterého si připomínal z bílého hradu.

„Váš krk, pane?“ zvolal kněz a honil ho s dlouhou holí. „Opravte...“ mě!“

„Ne!“ odplivl Lazar. „Nech mě být!“

„Ne!“ opakoval muž v rouchu. „Opravte mě!“

Lazarus stále v kroku viděl, jak si muž stáhl kapuci a odhalil známou tvář, která také patřila dvojčatům – teď jich bylo tři.

Vrhl se dopředu a nakláněl se do větru, který byl jako voda, až se mu ruce téměř dotýkaly země. Pak se chytil trávy a za běhu se vytáhl, přičemž paže používal jako další dvě nohy. S každým dalším záběrem nohou se prsty škrábal po zemi a táhl ji pod sebou stále rychleji. Znovu...

ohlédl se a zjistil, že se od kněze zvětšuje vzdálenost mezi ním a ním.

Pak se vrhl vpřed, pevně se postavil na všechny čtyři, aby cválal přes kopce a prorazil si cestu vpřed, i když vtom zahlédl náhlou změnu v rysech svého obličje – do zorného pole mu vykoukl dlouhý čenich. A jako divoký pes se rozběhl proti větru.

BUM! Lazar se vyškrábal z postele, zatímco pochodně a ozbrojení vojáci zaplnili místnost a obklopili ho. A v navenek neurčitě a závrtné události se Lazar ocitl svázaný a rychle odnesený z místnosti. Muži ho táhli chodbou , která vedla dále od dveří do jámy a směrem k srdci hradu.

Řady připravených vojáků lemovaly jeho cestu nepřerušenu chodbou, nahoru po točitém schodišti a do širší chodby ve druhém patře. Jeho doprovod vedl Lazara klenutým vchodem. Během cesty se smíšený zápach sena, potu, moči a krve stal výraznějším; a Lazar sraštil svůj eljoovský nos.

Konečně uviděl, jak se zdi prohýbají a odhalují rozlehlý prostor – velkou halu s tyčícími se zdmi a klenutým stropem. Muži ho odvedli do středu haly a

přikázali mu, aby tam zůstal, zatímco se připojili ke svým spolubojovníkům, kteří stáli u obvodových zdí. Lazarův příchod spustil sérii šepotů a vzdechů, které se nesly halou, a mnoho zvuků se smíchalo do jediného zvuku, který by mohl připomínalo neustálé syčení obludného hada. Lazar prozkoumal velkou síň a jeho shromážděné masy.

Po jeho levici se před řadou oblouků tísnily zoufalé ženy a vyděšené děti. V jejich společnosti zahlédl známou tvář komorníka, který mu přišel obsloužit, ale kterého místo toho poslal pryč s masem. Neviděl však pradelnu ani její tři služebné. A za služebnictvem a dětmi si všiml řady vojáků, kteří natahovali hlavy, aby ho lépe viděli.

Před ním se od zdi táhlo vyvýšené pódium podobné pódiu, na kterém stálo a sedělo v chórovém uspořádání několik řad mužů. Někteří byli rytíři v plné paradě, jiní měli na sobě roucha hodnostářů; většina však byla oděna skromně.

Úplně před nimi stál na pódiu dlouhý stůl s mnoha nohama. Třetinu jeho povrchu překrýval potrhaný a zmačkaný ubrus, jehož přebytek se rozléval po kamenných dlaždicích. Na ubrusu byly hnědé skvrny a šmouhy, které naznačovaly stopy krve z mávajících mečů. Odkrytá část desky stolu ležela zaplněná přilbami, čepelemi a dalšími drobnostmi.

V pravém čele stolu seděl muž na propracovaně vyřezávané a částečně rozbité židli, s nohama zkříženými, chodidly zdviženými a krví potřísněnými botami opřenými o desku stolu. Pro Lazara jeho impozantní přítomnost a všudypřítomný pohled naznačovaly identitu absolutní autority – byl jediným mužem sedícím u stolu. Muž byl značné postavy, s očima posazenými od sebe, širokými tvářemi a hustým vousem. Husté prameny vlasů mu přiléhaly k hlavě, jako by je stlačovala propocená helma. Na pravé paži měl obvaz a v zdravé ruce pergamen. Celkově vzato, jeho postoj a chování připomínaly znepokojeného muže, jehož myšlenky byly přerušeny náhlým rozptýlením.

Po jeho pravici se řady připravených kušníků seřadily před mohutnými, rovnoměrně rozmístěnými dřevěnými sloupy, které lemovaly vysokou zeď. Uprostřed zdi se nacházel velký vchod; jeho rám a železné dvoukřídlé dveře byly otlučené a ohnuté. Dveře byly nerovnoměrně zavřené, což Lazarovi nabízelo pohled na noční oblohu; a zahlédl i ty nejvyšší křivka půlměsíce, která na něj hleděla přes vrchol hradební zdi. „Nikdy se nebe nezdálo tak blízko a přitom tak vzdálené,“ usoudil.

Ohlédl se za sebe a směrem ke vchodu do chodby, odkud přišel, aby to uviděl

stejně přeplněná vojáky; sousední zadní zeď však stála nehlídaná, u jejíchž pater se nahromadila pouhá pytlovina nacpaná senem. Na čelní straně zdi se nacházelo visela aranžmá starých tapiserií vyšíváných barevnými insigniemi a erby. Tapiserie však byly uspořádány tak symetricky, že mezi nimi všude bylo vidět prázdné místo – oblast, která jako by si říkala o zakrytí, jelikož se jednalo o oblast světlejších zdí.

„Lazarus Gogu, to tedy říkáš?“

Lazar se otočil a uviděl muže, jak stojí a stále drží pergamen v ruce.

„Jsem lord Hugon; vládnoucí autorita nad těmito zeměmi.“

„Pane.“ Lazarus ho hlubokou úklonou přivítal. Zvedl se, aby Hugona viděl. zkoumal pergamen pátravýma očima.

Lazarus viděl, jak při čtení naklání hlavu, sevře rty a zvedne obočí, zvedne hlavu a upřeně se na něj zadívá.

Na to Lazar přikývl a stroze odpověděl: „Pane.“

„To říkáš,“ zatroubil Hugon. Otočil se za sebe a z chórového uspořádání zavolal hodnostáře v rouchu. Když se muž usadil u stolu, Hugon ukázal pergamen na Lazara a dodal: „A tak uvidím.“

Lazarus sledoval, jak muž středního věku a upravený muž pokládá na stůl hromadu nového pergamenu. Muž v róbě položil vedle hromady několik kalamářů s připravenými brky, než se pustil do složité montáže mosazného trojnožce. Lazarus si povzdechl a kradmo zahlédl otlučené dveře haly a odkrytý měsíc.

„Pomalů vykroč vpřed,“ přikázal Hugon.

Lazar se přiblížil, když ho Hugon zastavil chytrou rukou a řekl: „Zůstaň tady.“

Lazar poslechl a znovu se zaměřil na mužovu pečlivou přípravu kovového aparátu. Neobvyklý přístroj stál na třech rozložených nohách jen něco málo přes stopu vysoký a ve svém rámu svíse nesl pevnou a konkávní mosaznou misku o průměru necelou stopu. Lazar si všiml lesklého vnitřního povrchu misky, který se leskl jako jemné mosazné zrcadlo, celý jeho povrch se třpytil, až na tenký, neporušený a neleštěný obvodový pás, který zřejmě obsahoval detailní rytiny. Muž připevnil disk k držákům a zatímco upravoval horizontální a vertikální sklon předmětu pomocí řady namontovaných pák, Lazar si prohlížel jeho neupravenou zadní stranu. Na povrchu se nacházela velká zdobená rytina – okřídleného hada, stočeného do sebe, který požívá svůj vlastní ocas.

Složitost a mimořádný design tohoto zařízení však nekončily jen anténou . Dvě nohy stativu, který stál nejbližší muži, podpíraly zavěšenou a vyčnívající polici, na níž ležel malý reflexní kryt s posuvnou clonou.

Muž dovnitř vložil zapálenou svíčku. Upravoval závěrku a zároveň zaostřoval na mosazné zrcadlo, dokud Lazarus neviděl mužovu tvář zářit v odrazu plamene . Pak muž otočil se k Hugonovi a s úsměvem v oku přikývl; přesto gestikuloval zdviženým prstem, jako by naznačoval, že na přípravu je potřeba ještě chvilka.

Lazarovy oči se také obrátily k Hugonovi; přesto v jejich plynulém pohybu rozpoznal v chórovém uspořádání osob za stolem známou tvář – a s ní i nečekaně chladný a vzdálený pohled nikoho jiného než samotného lorda D'Alcicourta. Lazar se na něj zadíval, možná v naději, že v něm zahlédne záblesk úmyslné pomoci. Přesto se na něj D'Alcicourt pouze zadíval zpoza ramene jiného sedícího muže a nevěnoval Lazarovi nic víc než prázdný pohled.

Hugon se Lazara vyzval a třásl pergamenem. „V ruce mám záznam tvých slov. Prohlašuješ se za křesťanského létajícího muže, Lazare Gogu.“

Hugon ztvrdil obočí a přikývl. „Uvidíme.“

„Pane D'Alcicourt,“ zvolal Lazarus směrem k sesazenému pánovi. „Jestliže se vám to líbí, můj pane, prosím vás o pomoc.“ Přesto se D'Alcicourt ani neukázal.

„Ztiš jazyk za zuby!“ zařval Hugon, hodil pergamen na stůl a seskočil z vyvýšeného pódia. Zaútočil na Lazara a tasil dýku.

Lazarus zadržel dech, když mu Hugon přiložil čepel k hrdlu.

Hugonova slova se rozléhala celou síní: „Jsem jediný Pán těchto zemí!“

Ještě jednou vyslovíš jeho jméno a najdeš svou hlavu u mých nohou! Chápeš mě?“

Lazar polkl a přikývl. „Odpustte mi, můj pane.“

„Jen tentokrát,“ odpověděl Hugon přísně. „ Takový přestupek neodpustím , jen jednou.“

„Jsi milosrdný, pane,“ prohlásil Lazarus a sklopil zrak k čepeli v Hugonově ruce.

Hugon zatáhl nůž a zamumlal: „Jsem, ale ne s těmi, kdo by se mohli spiknout, aby mě zavraždili ve spánku.“ Chytil Lazara za paži a vedl ho k muži v rouchu s jeho podivným mosazným symbolem, zatímco se ho zeptal: „Je váš pokrm připravený?“

„Ještě chvilku,“ nabídl muž, než Hugona s těžkým italským přízvukem opravil.

„Měsíční okno, pane – to není jídlo.“

„Pospěš si,“ štěkl Hugon na muže, když stál tváří v tvář Lazarovi. „Musím to vědět.“

Zahleděl se hluboko do Lazarových očí a nahlas se podivil: „Opravdu modré, jako nejhlubší moře.“ Poklepal čepelí Lazarovi na tvář. „Otevři se.“

Lazar otevřel ústa.

„A jaké máš velké zuby – jako vlci.“ Poklepal čepelí o špičák, když Lazarus uskočil a sevřel mu rty. „Vážně.“ Hugon se ušklíbl na zamračeného Lazara a přistoupil k němu.

Lazar ho koutkem oka pozoroval.

Hugon jemně pohnul dýkou, aby odhrnul pramen černých vlasů a odhalil Lazarovo skloněné ucho. „Co je to za divné uši: kočičí, psí nebo démonské?“

„Křesťane, můj pane,“ bránil se Lazarus.

„Jak říkáš,“ odpověděl Hugon a teď kroužil za ním. „A tato obludná křídla patří kterému ptákovi, netopýrovi nebo zvířeti?“

„Létající muž, můj pane,“ odpověděl Lazar. „Jsem křesťanský létající muž.“

„To říkáš; přesto jsem taková křídla viděl jen v načrtnutých popisech démonů a draků. Jsou bez peří a neoplývají žádnou krásou, jako křídla andělů.“

„A nikdy jsem neviděl načrtnutý popis křesťanského létajícího muže.“ Hugon se k němu naklonil a zašeptal: „Co na to říkáš?“

Lazar zatnul čelist, otočil se a oslovil Hugona: „Jestli se vám, pane, líbí, mohl by vám někdo nakreslit mou podobu.“

Hugon v mžiku odstoupil, zvedl meč, spustil ho, zasmál se a přikývl. „A také chytrý. Nicméně by mě to potěšilo o to víc, kdybyste – laskavě rozprostřel křídla.“

Lazar si povzdechl a roztáhl křídla; a celá síň zalapala po dechu.

„Ticho!“ vyštěkl Hugon, nedokázal spustit oči z Lazara. Ustoupil a vstřebal jejich impozantní rozpětí, špičku ke špičce; a zavrtěl hlavou. „Vážně ne křídla anděla – příliš zvířecí – dokonce strašidelná.“

Lazar znovu složil křídla, zatímco Hugon kolem něj kroužil a vyhlížel za stůl.

směrem k částečně oděnému rytíři. Zeptal se ho: „Našel jsi biskupa a pápeže?“

„Ne, můj pane,“ ozvala se drsná odpověď vojáka. „A nebyli mezi mrtvými.“

Hugon přikývl a s výrazným zklamáním se otočil zpět k Lazarovi. Odkáshal si, rychle k němu přistoupil a znovu si založil ruce v gestu, které navenek vyzývavě vyzval. „V záznamu o přísahě jste tvrdil, že jste schopni létat půl noci bez nutnosti odpočinku.“

„Ano, můj pane.“

Hugon přimhouřil oči, naklonil se dopředu a dodal: „Což mě vede k otázce: proč jsi řekl, na půl večera a ne, na půl dne?“ Hugon se naklonil k Lazarovi.

byl tak blízko, že Lazar cítil dech z jeho nosu. Hugon si přitáhl Lazarův kožený náhrdelník a odhalil dřevěný modlitební kříž zpod jeho černé halenky. „Existuje něco, co by ti mohlo zabránit v létání za denního světla?“ Třel si kříž mezi prsty a vpichoval se do Lazarových očí a čekal.

odpověď.

Lazar odvrátil pohled a zamyšleně odpověděl: „Chladnější večerní obloha je vhodnější pro útrapy letu, pane.“

Hugon se sevřenými rty zamyslel nad svou odpovědí, než přikývl. „A předpokládám, že létání není snadný úkol; stejně jako se některé bitvy lépe vedou pod měsícem.“ Pak se na Lazara ostře zadíval a pokračoval: „A stejně jako se některé muže nejlépe zabíjí v klidu spánku.“

„Možná, jak říkáte, pane,“ navrhl Lazar.

Hugon pustil modlitební kříž, ustoupil a ukázal dýkou. „Zvedněte ruce.“

Lazar zatnul čelist, když Hugon přeřízl provaz, který mu svazoval zápěstí, a řekl: „Máš zuby démona; s ďábelskýma ušima; křídla draka; a chladný modrý pohled, který ti proudí z očí jako z ledového moře.“

Lano sklouzlo a stočilo se na podlaze.

„Pane, já jsem křesťan, který létaje –“

„Uvidíme!“ zvolal Hugon.

Lazar naklonil hlavu.

Hugon poznamenal: „Neosvobozuji vás od vašich pout z důvěry nebo laskavosti.“

„Pane?“

Hugon vysvětlil: „Dokud je démon spoután, bude říkat a dělat cokoli, aby se osvobodil. Teď můžeš přede mnou mluvit a jednat, jakkoli chceš.“ Hugon odložil meč a nabídl mi prázdné ruce. „Jestli mě chceš zabít, tvůj čas teď nastal.“

Lazarus se kradmo podíval za Hugona a všiml si, že se D'Alcicourt stále skrývá za ostatními muži. Pak oslovil Hugona: „Nechci nikomu ublížit, pane.“

„Ať už jsou vaše přání nebo slova jakákoli,“ odmítl Hugon, vzal Lazara za paži a přisunul ho ještě blíž k muži v róbě u stolu, „zjistím vaše skutečné úmysly.“

„z měsíčního talíře.“ Zeptal se muže: „Jste připraven?“

„Skoro, pane,“ odpověděl muž, než se podíval po straně zařízení a zašeptal Hugonovi: „To není měsíční talíř – ani okenní mísa – ani okenní talíř.“

To je měsíční okno.“

Hugon ho propustil rozmrzelým mávnutím ruky. „Je to tak! Dělejte, co musíte; já...“

A teď přiveďte před sebe okřídleného muže.“

„Měsíční okno, pane?“ zeptal se Lazarus.

Hugon se na něj zamračil. „Vskutku. Jediné pravé božské oko osudu – kde jsou navždy vytesány životy lidí, kteří ještě nežili, a tvary království, dosud nenarozených.“

„v kameni.“ Hugon gestem a otevřenou rukou představil Lazara muži v rouchu.

„Dovolte mi, abych vás seznámil se svým úžasným astrologem a knězem, Albeardem de Elhosie. Jako prorok proroků a můj osobní věstec je Albeard mužem, který vás viděl, jak jste se vplížili do okna mé věže a zabili mě dýkou, když jsem spal.“

Lazar zatnul čelist, zavřel oči a zvažoval zdánlivě absurdní obvinění. A během krátkého zamyšlení pochopil, že někdo informoval Hugona o plánovaný plán, který zahrnoval jeho, dýku a věžní okno. Podíval se směrem k D' Alcicourtovi a jeho oči pátraly po něm; svržený pán však zůstával skrytý v davu. Otočil se a prohlížel si služebnictvo, hledaje v davu další známou tvář; přesto nenašel ani stopu po svém komorníkovi. Stejně tak mezi nimi nezahlédl prادلenu ani její služebné. Lazar si povzdechl a bránil se odvoláním na očividnou věc: „Přesto nejste mrtvý, pane. A já jsem od svého příchodu zůstal pod neustálou stráží. Nic takového bych nemohl udělat.“

Hugon se ušklíbl a přikývl. „Ale přece jsi to udělal – za tři dny – a přesto jsem zastavil tvou vražednou ruku!“

Lazara zaplavila závrať a zhluboka se nadechl. „Pane, jestli se vám to líbí, nechápu, co tím myslíte.“

Zavrtěl hlavou. „Kdybyste mi zadržel ruku, jak tvrdíte, pak bych nic takového nedokázal – ani za tři dny.“

Na to Hugon odpověděl: „Je to milost Boží, můj astrolog a jeho úžasná okenní dekorace –“

„Měsíční okno, můj pane,“ laskavě se ozval Albeard.

„Přesně ten,“ potvrdil Hugon a pokračoval: „A s Albeardovým darem a jeho – požehnaným strojem mohu být svědkem událostí dříve, než k nim dojde. Vpravdě, viděl jsem svůj vlastní osud –“

Hugon se otočil a prohlásil k celé síni: „—Jako bezprostřední král mnoha království!“

Jeho vojáci zvedli zbraně a jásali jako sbor. Hugon se usmál, než umlčel sál uklidňující rukou. Otočil se k Lazarovi a prohlásil: „Bude to vyžadovat víc než létající muž a dýka, aby zvrátili můj Bohem daný osud.“

Lazarus se podíval na Albearda; muž v rouchu mu však jen přimhouřenýma očima opětoval pohled a přikývl, zatímco si před sebe znovu ukládal pergameny. Muž vytáhl brk ze studny, otřel jeho špičku do sucha a aniž by odvrátil pozornost od pokračujících příprav,

„Pane, je čas,“ informoval Hugon .

Hugon přikývl a přikázal Lazarovi, aby zůstal tam, kde stál. Pak vystoupil na kamennou plošinu, obešel stůl a hodil na něj dýku.

Když se Hugon vrátil na svou částečně ohořelou židli, zvolal na všechny přítomné v sále: „Všichni moji ozbrojenci znají zvyk – budu mít naprosté ticho.“ Pak se otočil k hradní služebníci. „A očekávám, že se toho budou držet i moji noví služebníci. Každá žena se má starat o dítě vedle sebe a každá bude zodpovídat za vyrušení svého dítěte. Moji muži se rychle ujmou každého vyrušení – dokonce i úderu! Nenechte se mýlit, protože jakmile to bude možné, není důvod k vyjednávání.“

Hotovo! A teď se ujměte svých nových rolí!“

Ženy se hrnuly mezi shromážděné služebnictvo, chytaly děti a táhly je k sobě.

jejich prsa, přitiskly si prsty k rtům a zuřivě jim šeptaly do ucha.

Děti přikyvovaly a ženy je kolébaly, zatímco se služebnictvo zmocňovalo nového klidu.

Hugon se ohlédl přes rameno a oslovil sbor hodnostářů a rytířů v róbách, kteří lemovali zeď. Zamával na ně rukou a řekl: „Ustupte od nás; udělejte místo pro zjevení.“ Jako vlna se shromáždění začalo rozplývat a uvolňovalo místo pouze Hugonovi a jeho astrologovi. Otočil se a ukázal na Lazara s strohým a hrozným varováním: „Pohni se, nebo promluv a zemřeš.“ Pak luskl prsty směrem k řadě kušníků, kteří stáli u otlučených dvojitých dveří síně, a pak na něj gestem vyzval. Poslechli ho a namířili na Lazara luky.

Lazarus zadržel dech a obrátil svou pozornost z Hugona k astrologovi a pak k sboru pohybujících se mužů za nimi a u stolu. A když muži pokračovali ve svém rozdávání, dále u zdi Lazarus znovu zahlédl tvář lorda D'Alcicourta.

a upřeně se na něj dívali. Přesto se D'Alcicourt nepohnul s ostatními muži; zůstal nehybně na místě, s chladným pohledem upřeným na něj. A Lazarus zavrtěl hlavou a pokrčil rameny, v duchu naznačujíc otázku: „Proč?“

A v tu chvíli Lazarus plně věděl důvod D'Alcicourtova neustálého odstupu. Než se stačil vzpamatovat z šoku svého odhalení, Lazarus hlasitě zasyčel, což rozechvělo celou síň – lord D'Alcicourt totiž neměl trup; místo toho mu jako oporu useknuté hlavy sloužila pouze tyč vysokého podlahového svícnu .

„Luce vzhůru! Zazvoňte na něj!“ zařval Hugon. Vojáci se vrhli na jeho rozkaz a kušníci zvedli zbraně a sousední řada šermířů se vymanila ze svých řad a obklíčila Lazara, obklopujíc ho těsným kruhem s tasenými meči. „Jestli on...“

„Pohyby, probodněte ho!“ Pak se obrátil přímo na Lazara: „Zakazuji veškeré dábelké řeči a démonský křik! Létaující muž, nebo ne; jestli na mě ještě jednou zasyčíš, zemřeš na místě, kde stojíš.“

„Nesmíš –“

"Umlčet!"

Lazar se odvrátil, ale ze všech stran viděl jen zdvižené čepele. V oku ho štípaly kapky potu, pálily ho uši a v paměti se mu vybavila vzpomínka na bratra Clodia a jeho zdviženou trestnou hůl.

Hugon se zuřivě rozběhl na opačné straně od astrologa, netrpělivě luskal prsty a ukazoval na Měsíční okno.

Astrolog položil namočené brko na prázdný pergamen a naklonil se přímo před zrcadlovou miskou.

V celé hale ani zakašlání či kýchnutí nenarušilo nařízený stav ticha; astrolog seděl, pohlcen sbíhající se září měsíčního okna.

Lazar se zaměřil na muže; jeho pronikavý pohled se spojil se světlem odrazné desky stativu. Mužovo čelo ztvrdlo a jeho oči se stáhly jako oči pátrajícího dravého ptáka, upřeného do věčnosti. Mužovy rty se chvěly, když si něco mumlal pro sebe, a Hugon opatrně ustoupil, aby ho nerušil.

Hugon se plížil kolem Albeardova zadku, nakukoval mu přes rameno a na prázdný pergamen. Hypnotizovaný astrolog, ačkoli byl fascinován svým vynálezem, psal slova, zatímco si je Hugon tiše opakoval:

Kde se shromažďují divoká zvířata se šakaly
Démoni se scházejí s pronikavými výkřiky
V klidu, tak posazený nad sovými hnízdy
Zničující andělský stín odpočívá

Vyvolávající chtíč, aby ukradl Jeho semeno
Ve snech se tato Královna démonů plodí
Sparing s mužem, zatímco ona —

Astrolog se otočil k Hugonovi, jehož tvář jasně hořela v záři Měsíčního okna.

„Proboha, ne!“ zalapal po dechu a oči se mu zalily slzami.

Hugon se zarazil a přemýšlel. „Bůhvíco?“

Měsíční okno okamžitě upoutalo pozornost obou mužů, protože nyní zářilo modravým odstínem a v jeho samém středu se šířil a zvětšoval bod jasnějšího modrého světla.

do azurového kruhu, který se pomalu rozšiřoval směrem ven a směrem ke kulatému obvodu mosazného zrcadla.

„Co je tohle nového?“ zeptal se Hugon a odstoupil od astrologa a svého Měsíčního okna. „Co se děje?“ Vytáhl dýku ze stolu. „Co se s tebou děje?“

Astrolog vzhledl k Hugonovi, hihňal se a zároveň plakal. Pokrčil rameny. „To je jeho matka.“

Přejel si palcem čelo ve znamení kříže a pokračoval v plačtivém smíchu, když vstal a postavil se Hugonovi čelem. „Svatý Denise, ochraňuj nás.“

Hugon přitiskl dýku k astrologově hrudi. „Vzpamatuj se! Řekni mi to!“

Muž se pokusil s nerozhodnou odpovědí: „Jeho matka - ne - o ní nemůžeme mluvit, můj pane!“

Chytil Hugona za paži. „Ne tady; ne teď! Ne!“

Hugon se otočil a srazil Měsíční okno ze stolu, až odletělo přes halu. Zastavilo se před vyděšenými služebníky. Přitiskl čepel k astrologovu krku. „A co jeho matka?“

Muž se zašpinil a plakal.

Hugon na něj naléhal. „Kdo to je?“

„Je to ona - prosím vás, můj pane.“

Hugon mu přitiskl čepel pod čelist.

„Ona je: Malá - můj bože, nesmíme!“

Hugonovi stékal pramínek krve. „Malý — malý co?“

„Ne,“ trval na svém astrolog, „Pane, teď ne!“

„Ted!“ zavrčel Hugon.

„Lilith! Heyle! Lucifael! Morningstar! Má mnoho jmen,“ vykřikl, než se zhroutil. na podlahu a rozpadající se na sebestředného a vzlykajícího zmatek muže.

„Va-húm! Va-húm! Zpoza hradní síně se ozval vzdálený bitevní roh. Hugon obrátil pozornost k napůl zajištěným dvojitým dveřím s železnými pásy a pokynul svým mužům, aby lépe zajistili vstup. Venku před síní, mezi vzdálenou a naléhavou výzvou do zbraně, Hugon zaslechl ukvapené rozkazy k okamžité obraně zpoza dvojitých dveří a zároveň překrývající se a ohavné výkřiky umírajících vojáků. Dveře...“
rachotilo se tlučením a rachotem pěstí a halaparten a s napětím, podtrženým tlumenými výkřiky naléhavosti.

Vnitřek síně se naplnil hrobovým tichem, stovky očí se upíraly na dvojitě dveře, když Lazar pohlédl na schoulené služebnictvo a zahlédl osamělého chlapce, který se prodíral mezi plačícími dětmi a ženami. Chlapec se krčil u Měsíčního okna a hledal pohledy, když zahlédl Lazarův pohled. S

S leskem v oku ukázal na Lazara, přiložil si prst ke rtům, než sebral Měsíční okno a vykradl se zpět, odkud přišel.

Lazar obrátil svou pozornost k Hugonovi a zjistil, že se točí kolem a obrací se k hlavě D'Alcicourta: „Cože, proboha –“

Hugonův krátký pohled navenek naznačoval pokus vyčíst z něj jakékoli odhalení, které mohl by nějakým způsobem odhalit strategii; sebeabsurdnější, která by mohla zahrnovat útok na něj poté, co zajistí nepřátelská opevnění. Přesto rychle zavrhl useknutou hlavu a své vlastní nesouvisející úvahy; a obrátil se k zasaženému astrologovi. „Ona, kdo? Co je ta Démonická Žena s mnoha jmény?“

BUM! Kolosální exploze otřásla halou až pod základy. Služebníci a vojáci se rozprchli o život, když se proud střešních kamenů zřítíl na nejprostřednější patro haly; a síla výbuchu téměř srazila všechny stráže k zemi. Ze střechy se valily trosky, hustý sloup prachu se vysypal na podlahu a rozrostl se jako houba na houby a zaplnil každý kout haly vlnícím se šterkem a popelem. A v důsledku toho – v tom krátkém a uklidňujícím okamžiku, kdy se muži nešikovně sebrali – když se poslední zbytky prachu usadily a ticho se na halu dotklo jako zadržovaný dech –

Ženy a děti křičely; muži se shlukovali za sebe; a kruh šermířů utekl před Lazarem a nechal ho krčit se u podlahy, jako by se připravoval vrhnout na odhalující se bytost před ním. S ušima dozadu, očima doširoka otevřenými, křídly roztaženými a tesáky připravenými zasyčel Lazar na to, co odhalila mizící mlha. Před ním Prasečí obr mával křídly, drápy hrabal vzduchem, zvedl kly a představil se s ohlušujícím řevem, který otřásl až hradem.

zdicí kameny.

Pod narušenými stropními oblouky se mohutné dubové sloupy střídavě tříštily a praskaly pod tíhou podpěrných kamenů. Postupně, jako rozpadající se Babylonská věž, se i větší část stropu haly vzdávala svého vlivu na nebesa. Celé části se propadaly. Jejich kameny dohromady padaly na zem jako drtivý úder Thorova kladiva a srážely se zemí řady vojáků. Nezranění muži se utkali s Bestií, zatímco kušníci a lučištníci vyhazovali ze svých zbraní, aby pokryli její nejbližší stranu zaseknutými šípy a šípy. Obr řval a otáčel se, aby jim čelil, když se v jeho přední části objevila druhá vlna šípů. Přesto jen těžce zavrčel a nepokročil. Místo toho je odmítl a upřel své černé oči na Lazara.

„Zabij to!“ zakřičel Hugon, když se vrhl za stůl a šplhal po podlaze. Přeběhl přes stočeného a plačícího astrologa, než se pod ním schoval.

stůl. Hodnostáři v róbách následovali jeho příkladu a tlačili se pod stůl; a Bojoval s nimi při obraně svého prostoru.

Lazar upřel zrak na Prasečího obra, který ustupoval kolem stolu.

A sledoval pohyby shrbeného obra, jak pokračuje vpřed s otevřenými drápy a roztaženými křídly, zatímco další šípy zasypávaly stěny jeho štětinaté a bezkrevné kůže. Lazarus se zastavil, otočil se a zády ke zdi se zamračil na okřídleného obra. Oči v oči – létající muž létající bestii – Lazarus zaujal stejně neústupný postoj; dřep si, roztáhl paže pod roztaženými křídly a zlomyslně zasyčel.

Obr si odfrkl a záutočil na Lazara, mávl mocnými drápy, které vymrštily stůl do vzduchu. Než se však nástroj roztříštil na třísky – ještě než narazil do zdi – netvor promáčkl druhou končetinou schoulenou masou mužů a ty se převalily přes podlahu haly do roztroušené zkroucené hromady ostatků. V pevném sevření démonových drápů by Hugon mohl vypadat jako omámená a křehká panenka. Lazar se otočil k útěku, ale obr se vrhl vpřed a praštil špičkami klů o zeď. Uvězněný Lazar se pomalu otočil a v tu chvíli v oku obra spatřil svou podobu – Eljův vlastní odraz, který se odrážel od lesklého černého povrchu. Lazarovy vlasy se vlnily v hnilobném dechu Bestie. Netvor držela Lazara přitisknutého mezi svými kly a ke zdi.

„Pomozte mi – létajícímu muži.“ Hugon zasípá z pevného sevření svého sevření. Bestie si Hugona schovala pod kly a přiblížila ho k Lazarovi; a Hugon se začal zároveň kašlat a hihňat, jako by v té neuvěřitelně hrůzné chvíli objevil nějaký makabrozní humor. Podíval se na Lazara a obvinil ho: „Ty jsi vykouznil tuhle Bestii! Říkáš si létající křesťan?“ i když obr odtáhl široce usmívajícího se muže od Lazara, otočil ho na stranu a rozkousal mu dřeň .

Na Bestii se valila záplava šípů a oštěpů, když se Lazar schoulil, skulil se pod mohutnými kly a znovu se postavil na nohy. Vrhel se k dvojitém dveřím a zastavil se tváří v tvář přímočarým kuším. Bestie se však vrhla do jeho náporu. Vojáci zvedli nad Lazara zbraně a zasypali ho šípy, právě když se otočil a stočil zpět opačným směrem, po obvodu haly . Skrz prach a trosky, které se stále snášely ze stropu, Lazar zahlédl hvězdy skrz mohutný otvor ve stropě; spěšně se pohybující obr se však držel mezi ním a volným dohledem do noční oblohy.

V místnosti se to dunělo a rozšiřující se praskliny prořezávaly stěny haly, které rychle padaly ze stropu jako černé blesky; a kamenné zdi se drolily v počátky ruin. Lazarus vyběhl z protější strany plošiny a proběhl kolem trojitého oblouku, který ukrýval nyní zesnulé ženy a děti. Náhle se opěrné sloupy zřítily, když se kolem něj snesla lavina kamení, jehož padající trosky ho srazily na kamenné dlažby. Překulil se a vyškrábal se na nohy, zatímco obr řval pod sprškou kamení – a uviděl mnohem širší díru ve stropě s její přívětivou černou oblohou a mořem hvězd. Obloha okamžitě zmizela za mohutnými roztaženými křídly Bestie, která se k němu blížila. Pak se zastavila a zafoukala.

Lazarus spěšně zvážil okamžik – jako by Bestie věděla, že se chce dostat ven ze jíčí dírou, a odvážila se na jakýkoli pokus. A Lazarus se domníval, že vzhledem k prokazatelné rychlosti Prasečího obra by nebyl schopen dosáhnout dostatečné rychlosti při prudkém výstupu, aby se vyhnul jeho obrovskému dosahu. Navíc Lazarus usoudil, že v případě štěstí, že by se mu za letu vyhnul drápům Bestie, by ho Netvor jistě měl rovnocenný předstih – a ze zkušenosti věděl, že by se při stoupaní do nebes nemohl vyhnout silným křídly Bestie. To vše Lazarus zvážil a okamžitě zavrhl, když se odtrhl pryč.

z odstupů a prudce se posunul po zdi.

Vběhl směrem, odkud ho vojáci nejprve doprovodili do haly, a vrhl se k nyní neobsazenému vchodu, který vedl hlouběji do útrob hradu. Pronásledoval ho šípy prošpikovaný obr, který si razil cestu hromadami kamení a sutí. A v okamžiku, snad nedělitelném vnímáním nebo zaznamenanou událostí, se Lazarus prodral vchodem, i když explodoval. Výbuch rozpadajících se kamenů ho srazil k zemi. Přesto se převalil na nohy, když obr vrazil hlavu hluboko do chodby, aby se s řevem a kly tloukl o rozpadající se zdi. Lazarus se vrhl vpřed, rozběhl se, zabočil za roh a sestoupil po klikatém schodišti, které navazovalo na dolní hradní chodbu. Skočil k patě schodiště a znovu se otočil, zatímco se ohlédl a uviděl velkou vlnu kamenů, která se vysypala z úchyty schodiště a kaskádovitě se řítila k němu. Třpytivé kly vyčistily kameny a odhalily mohutnou, hrabající se hlavu pronásledující Bestie. Stěny haly se prohnuly a strop se zřítit kolem kolosálního těla Bestie, protože menší rozměry chodby nedokázaly pojmout její hmotnost. Netvor se však tlačil vpřed a stále hlouběji se prodíral halou.

Lazarus se rozběhl chodbou a proletěl kolem známých hrubých dveří svého

bývalé vězení. Procházel se zatáčkami haly, obešel oblouk a zastavil se. Před ním, kde očekával přívětivé železné dveře do jámy, ležela vysoká hromada mrtvých vojáků. Pokračoval vpřed a u paty hromady zahlédl známou tvář – tvář obrovského zrzavého vojáka s ospalýma očima, který zíral do ničeho jiného než do blízké zlomené rukojeti meče. Přes neustálý dunění hroutícího se hradu ho dunivý řev Bestie rychle pobídl k tomu, aby z hromady vytáhl těla. Jeden po druhém přesouval zabitě vojáky a řadil je ke zdi a s každým řevem Bestie – s každým otřesem jejího nového úderu – se zdi kolem Lazara vlnily od posouvajících se a rozpadajících se kamenů. A když dostatečně odstranil mrtvé muže od dveří, přešel přes zbývající mrtvolky a zápasil s železnou západkou dveří, která odmítala povolit. Bušil na západku, i když se pod ním kamenné dlaždice pohnuly. Kolem vchodu do jámy se vysypala malta, když se železné dveře prohnuly pod hroutícím se vrcholem kamenné bedny.

„Otevřete!“ zařval Lazarus a prudce narazil ramenem do dveří. Stejně rychle se západka roztříštila, panty se vylomily z kamenné malty a on se zřítil na dveře neustále se hroutící a prachem naplněné jámy. Přesto ho skrz vířící trosky zalil závan večerního vzduchu a on nad hlavou našel příkrývku z rozlehlých hvězd. Vyškrábal se na nohy, vyskočil vzhůru a s mávnutím křídel se chytil nejvyššího okraje jámy. Vytáhl se ven, zapřel se nohama a hledal východní oblohu s vycházejícím měsícem.

Lazar se nadechl, roztáhl křídla a připravil se k letu, když vtom se z jámy ozval hlas křesťanského vězně: „Lazare, pomoz nám!“

Otočil se a zahleděl se dolů do oparu prachu a tmy, kde spatřil vězně, jak se zmítávají s řetězy a snaží se vytáhnout z propadlé stěny jámy připevněná železná okovy.

BUM! Dvůr se třásl pod Lazarovými botami, což naznačovalo neochvějně odhodlání Prasečího obra prohrabat se chodbou a vyjít z jámy za Lazarem. Lazar náhle uviděl, jak křesťan padá na záda a jeho řetěz se nyní uvolňuje z rozpadající se zdi. Severní muž rovněž praštil nohou o rozbité kameny a trhl mu pouta.

Lazar se sklonil vedle jámy, vehementně mával a křičel: „Hoď mi svůj řetěz!“ Křesťan hodil po Lazarovi volný konec svých pout. Lazar popadl řetěz a vytáhl vězně z díry, odvalil ho stranou a zavolal dolů na muže ze severu: „Teď, tvůj! Pospěš si!“

Obr si na oplátku přehodil řetěz a křesťan pomohl Lazarovi vytáhnout ho do bezpečí. „Oba musíte uprchnout! Blíží se sem velké zlo!“ varoval je Lazar, než se rozběhl do tmy.

Seveřan se válel po zemi a svíral se bolestí v ošklivě pohmožděném lokti, když zahlédl křesťana, jak s rukama ve vzduchu obchází pozemek a snaží se uklidnit a zadržet velkého bílého hřebce. A když se vyděšený kůň snažil proběhnout kolem něj, křesťan opakovaně ustupoval sem a tam a bránil mu v každém útěku. Seveřan zvolal a držel se za paži: „Takže ty mi chceš ukrást dalšího koně, že?“

Křesťan na něj vrhl krátký pohled. „Ne, já zachráním koně před velkým zlem.“
A teď vstaň a pomoz mi!“
Zraněný muž ze severu se však pouze převalil na bok a vrátil se ke svým bolestem.

PRÁSK! Vedle něj se stěny jámy propadly dovnitř a kameny rychle zaplnily její prázdnotu, zatímco z jámy se valil oblak prachu. Severní muž vyskočil na nohy a vrhl se ke křesťanovi, rychle navrhl: „No, pokud to máme zachránit – a všechno –“
Křesťan mu hodil volný konec řetězu a nařídil mu, aby se stáhl a vytvořil provizorní pohyblivý plot, kterým by Bestii zabarikádoval. Během chvilky měli koně v rohu nádvoří. Křesťan vylezl na oře, pomohl svému druhovi nasednout za něj, pobídl koně z nádvoří k hradní bráně. Bílý kůň projel kolem hradeb a divokým cvalem dupal o zem.

„Takže tě létající muž zachránil z hlubin pekla! Co na to říkáš, seveřane?“ zeptal se křesťan přes rameno a přes dunění kopyt.

Severní muž zařval přes hučící vítr: „Ne, létající muž tě ukradl ze slavné Valkýry; takže mám za to, že tvůj muž z Ja-Zeu na tebe ještě chvíli počká?“

„Ale jemu to nevadí,“ odpověděl na něj křesťan. „I když si nemyslím, že vašich sedmdesát sedm panen bude stejně odpouštějších!“
Severní muž ho pevně poklepal na rameno. „Dávej si pozor na jazyk, křesťane.“

Bývalí vězni z jámy cválali přes měsíční pláni do volné noci, když zahlédli mihotavý měsíc a nepatrnou, ale stále zřetelnou siluetu osamělého letícího muže, který prolétal kulatým zlatavým oknem měsíce .

[Konec kapitoly 16]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~